

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА.

*Истинно-то начало, и основаніе на
добры-тъ дѣла.*

Но може да попыта нѣкой, и да рече: Не отнемамы ли най крѣпкы-тъ причины, сир, двигателны-тъ, които подбуждатъ челоуѣцы-тъ да струватъ добры дѣла, като говоримъ, че не трѣбва да ги мыслимъ като основаніе на оправданіе-то ни? Никакъ. Причины-тъ, които дава Писаніе-то остануватъ си въ пълно дѣйствиѣ. Наистинжъ поученіе-то ни унищожавя основанія-та на сичкы-тъ оныя, които полагають надежды-тъ си заради небе-то на своето добродѣліе, и благость, както и на оныя, които живѣютъ злонравно, но мыслять че могатъ да направяють умилоственіе за грѣхове-тъ си чрѣзь молитвы, посты, милостыни, и другы подобны дѣянія. Но оныя, които чувствуватъ че *не живѣе въ тѣхъ ни едно добро*, (Рим. 7; 18.) и че, като сж были *отчуждени и врази съ помышленіе-то въ лукавы-тъ дѣла*, сж ся примирили съ Бога чрѣзь *смерть-тъж Іисусъ Христовъж*, (Кол. 1; 21.) и вѣруватъ, че само чрѣзь негоу-тъж крѣвъ можемъ да имамы прощеніе *споредъ богатство-то на негоу-тъж благодать*, (Ефес. 1; 7.) тѣ иматъ вынагы твърдѣ крѣпкы причины, които ги принуждаватъ да пазяють Божіи-тъ заповѣди.

Исты-тъ причины, които има Създатель-тъ да струва добро, имамы и ные. Той е най